

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μωρίς πήρε τὸ χέρι μου στὸ δικό του καὶ κρατῶντας το ἔτσι ἄρχισε νὰ μὲ λήη:

— Ἀκοῦστε, κυρία... Ἐκεῖ κάτω, στὴ μακρυνὴ Ἰνδοκίνα, πολεμοῦσα, ἀγωνιζόμενον μ' ἓνα μοναχὰ ὄνειρο. Τὸ δικό σας... Μιὰ ἔπτασια εἶχα πάντα μπροστὰ στὰ μάτια μου... Τὴ μορφή σας... Κι' ἔτσι περνοῦσαν ἡ μέρες, ἡ βδομάδες καὶ τὰ χρόνια... Ἐκκακα ὑπομοιή... Ἡ σκέψις σας μὲ ἔδινε θάρρος... Ὅταν πολεμοῦσα μὲ φαινόταν πὼς ἀκούγα τὴ φωνή σας, νὰ μὲ ψιθυρίζη στὸ αὐτί μου: «Σὲ περιμένω νὰ γυρίσης δοξασμένος...»

Μιὰ θαθεῖα συγκίνησις πὺν μεγάλωνε ὁλοένα, εἶχε κυριεύσει τὸν Μωρίς καὶ ὡς μιλῶσε...

Στὸ τέλος μάλιστα, ἡ συγκίνησις του αὐτὴ δυνάμωσε τόσο, ὥστε δὲν μπόρῃε νὰ ἐξακολουθήσῃ πειὰ καὶ σὺν πάσῃ.

Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν λιγώτερο συγκινημένη.

Καὶ μὲ φωνὴ τυραγμένη, τοῦ εἶπα:

— Συνεχίστε... Συνεχίστε...

— Μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, φώναξε ὁ Μωρίς μὲ μιὰ ξαφνικὴ χαρά.

— Ναι, σοῦ τὸ ἐπιτρέπω, τοῦ ἀπάντησε.

— Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς ἡ ἐξομολόγησις μου θὰ σὰς δυσαρστοῦσε...

Δὲν εἶπα τίποτε, μὰ τὸ χέρι μου ἀνασκίρτησε μέσα στὸ δικό του, ἐνῶ ἓνα ρίγος περνοῦσε ὅλο μου τὸ κορμί...

— Λοιπὸν, ἄρχισε νὰ λήη πάλι ὁ Μωρίς, ἐκεῖ, μακρυνὰ, στὴν Ἰνδοκίνα, ζοῦσα μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ γυρισμοῦ μου... Περιμένα μὲ ὑπομονὴ τὴν ἡμέρα πὺν θὰ σὰς ξανάβλεπα καὶ θὰ ριχνόμουν στὰ πόδια σας γιὰ νὰ σὰς πῶ: «Εἶμαι δικός σας... Σὰς ἀγαπῶ!»

Λυγμοὶ ἀσυγκράτητοι ἐπνίξαν τὴ φωνὴ τοῦ φτωχοῦ νέου...

— Ἀλλοίμονο! ἐξακολούθησε. Ἡ μέρα αὐτὴ ἦρθε... Ἡ μέρα αὐτὴ εἶνε ἡ σημερινή... Ξαναγύρισα στὴν πατρίδα... Σὰς ξαναεἶδα ἐσὰς μὲ τὸ ὄνειρο τῆς ὁποίας ζοῦσα ἐπὶ τόσα χρόνια. Τί φριχτὴ ὅμως τί τρομερὴ ἀπογοήτευσίς... Σὰς ξαναβρῆκα παντρεμένη...

— «ὦ, μὴ νομίζετε πὼς μνησικακῶ γι' αὐτὸ ἐναντίον σας... Ὅχι... Κάθε ἄλλο μάλιστα... Ποτὲ δὲν μὲ εἶχατε δώσει τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα, ποτὲ δὲν μὲ εἶχατε πῆ πὼς μ' ἀγαποῦσατε, ποτὲ δὲν μὲ εἶχατε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ μὲ περιμένετε... Μὰ τί τὰ θέλετε ;... Ἐσεῖς εἶσατε πάντα ἡ ἐλπίδα μου, ἐσεῖς ἡ ἀγάπη μου, ἐσεῖς τὸ ὄνειρό μου... Τώρα πειὰ τ' ὄνειρο αὐτὸ διαλύθηκε... Τώρα εἶμαι ἓνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος...

Καὶ ὁ Μωρίς πῆστοντας γονατιστὸς μπροστὰ μου, ἄφησε τὰ δάκρυά του νὰ τρέξουν ἐλεύθερα.

— Σὰς ἀγαπῶ!... Σὰς ἀγαπῶ!... τραύλιζε. Ἐσεῖς εἶσατε ἡ μοναδικὴ μου ἀγάπη...

Ἐγὼ τὰ εἶχα χαμένα ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου καὶ δὲν ἤξερα πειὰ τί νὰ κάνω...

Δυὸ ἀντίθετα συναισθήματα πάλευαν μέσα μου... Συλλογίζομουν τὸν σύζυγό μου πὺν ἤμουν ἔτοιμη νὰ τὸν προδώσω καὶ συλλογίζομουν κι' αὐτὸν τὸν νέο πὺν ἐπὶ τόσα χρόνια δὲν εἶχε πάψει νὰ μ' ἀγαπᾷ...

Καὶ τοὺς λυπόμουν καὶ τοὺς δυό...

— Ναι, τοὺς λυπόμουν μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Μὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Ποιὰ στάσι ἔπρεπε νὰ κρατήσω;

Ἄν ἔκανα εὐτυχισμένο τὸν ἓνα, θὰ ἔρριχνα τὸν ἄλλον μέσα

στὴν πιὸ μεγάλη δυστυχία...

Ἐπειτα, ἦταν καὶ τὸ καθήκον, τὸ καθήκον πὺν μὲ ἀπαγόρευε νὰ δώσω ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ χάδι σ' αὐτὸν τὸν νέο, σ' αὐτὸν τὸν γενναῖο ἀξιωματικὸ πὺν ἐκλαιγε τώρα, πεσμένος μπρὸς στὰ πόδια μου σὰν μικρὸ παιδί.

Ἐπιασα τρυφερὰ τὸν Μωρίς ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπα μὲ φωνὴ τρυφερή:

— Σηκωθῆτε !... Σηκωθῆτε !... Ἄν μπῆ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μέσα ὁ σύζυγός μου καὶ σὰς δῆ σ' αὐτὴν τὴν στάσι, τί θὰ πῆ; Σκούπιστε τὰ δάκρυά σας !... Μὴν κάνετε σὰν παιδί...

Ὁ Μωρίς, παρ' ὅλη τὴν συγκίνησις του, ἀντελήφθη πόσο λογικὴς ἦσαν ἡ παρατηρήσεις μου καὶ σηκώθηκε... Σκούπισε τὰ δάκρυά του καὶ, προσπαθώντας ν' ἀνακτήσῃ τὴ γαλήνη του, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα ἀπέναντί μου.

Αὐτὸ ἦταν ἓνα μεγάλο εὐτύχημα, γιὰ τὴν ἴδια στιγμὴν σχεδὸν ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ὁ σύζυγός μου.

Δὲν ξέρω ἂν ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ, πὺν ἐξέφραζαν τὴ στιγμὴν ἐκείνη τὰ πρόσωπά μας. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι προχώρησε μέσα στὸ σαλόνι χαμογελαστός, μὲ τὴν συνηθισμένη του εὐγένεια ζωγραφισμένη στὰ χαρακτηριστικά του.

Αὐτὸ μὲ ἔδωσε θάρρος καὶ μ' ἔκανε ν' ἀνακτήσω ἐντελῶς τὴν ψυχραιμίαν μου.

Σηκώθηκα μὲ μεγάλη φυσικότητα καὶ ἔκανα τὶς συστάσεις.

Ὁ σύζυγός μου ἔδειξε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὸ τὸν Μωρίς κι' ἄρχισε πολὺ φιλικὰ, νὰ τοῦ κἀνὴ διάφορες ἐρωτήσεις, γιὰ τὴν ζωὴν τῶν στρατιωτικῶν στὴν Ἰνδοκίνα καὶ γιὰ τὴ δικὴ του ζωὴν ἰδιαιτέρως.

Ἐτσι πέρασε μισὴ ὥρα.

Ὅταν τέλος ὁ Μωρίς σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, ὁ σύζυγός μου τοῦ εἶπε:

— Θὰ μᾶς κάνετε τὴν τιμὴ νάρθητε νὰ φᾶμε αὔριο τὸ βράδυ μαζί ;...

Ὁ Μωρίς στὴν ἀρχὴ θέλησε νάρνηθῆ, μὰ ὁ σύζυγός μου ἐπέμεινε τόσο, ὥστε στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῆ.

Ἐγὼ, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἔλεγα οὔτε λέξι.

Ὅταν τέλος, ὁ Μωρίς ἔφυγε, ὁ σύζυγός μου μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ξαναγυ-

ρίσαμε μαζί στὸ σαλόνι.

— Πολὺ συμπαθητικὸς αὐτὸς ὁ νέος, μὲ εἶπε ὅταν ἐφθάσαμε ἐκεῖ.

— Ναι, ἀπάντησα ἐγὼ μὴ ξέροντας τί ἄλλο νὰ πῶ.

Ἡμουν ὅμως τόσο ταραγμένη, ὥστε προφασίστηκα πὼς εἶχα πονοκέφαλο γιὰ νὰ ἀποσυρθῶ στὴν κάμαρή μου.

Ὅταν βρέθηκα ἐκεῖ μόνη, ρίχτηκα στὸ κρεβάτι μου... Μοῦ φαινόταν πὼς εἶχα πυρετό. τ' αὐτιά μου θούιζαν, τὸ αἷμα μου εἶχε μαζευτὴ ὅλο στὸ κεφάλι μου...

Εἶχα προφασιστῆ στὸν σύζυγό μου πὼς ἤμουν ἄρρωστη, μὰ ἔβλεπα τώρα ὅτι ὑπέφερα πραγματικά.

Ἐνοιωθα τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναπνεύσω... Πνιγόμενον...

Ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ μπαλκονιοῦ τῆς κάμαρῆς μου καὶ βγήκα ἔξω...

Ἐπὶ τέλους... Ἄνεπνεα... Ὁ βραδυνὸς ἀέρας, καθὼς φυσοῦσε δροσερός, μὲ χαίδευε. Μὰ δὲν ἔβλεπα καλά... Τὰ μάτια μου εἶχαν θαμπώσει... Τὸ Παρίσι μπροστὰ μου μὲ φαινόταν σὰν μιὰ μπερδεμένη εἰκόνα, στὴν ὁποία ἐχόρευαν τὰ πρῶτα βραδυνὰ φῶτα.

Ἐξαφνὰ ὅμως ρίγη δυνατὰ ἄρχισαν νὰ περνοῦν τὸ κορμί μου. Τὰ μάτια μου θόλωναν ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ. Κ' οἱ θόρυ-

— Σὰς ἀγαπῶ!... Σὰς ἀγαπῶ, Τζουλιάννα.

βοι τῆς μεγαλοπόλεως πού ἀπλωνόταν μπροστά μου ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά μου σάν μονότονοι κι' ἀτελείωτοι ἤχοι.

Καί σέ μιὰ στιγμή ὅλα ἀρχισαν νά στριφογυρίζουν ὀλόγυρά μου.

Ἐνοιωθα πὼς ἔπεφτα σιγά - σιγά, μὰ δὲν εἶχα τῆ δύναμι νά συγκρατηθῶ, δὲν μποροῦσα νά πιαστῶ ἀπὸ πουθενά...

Τὰ ἀντικείμενα τῶρα μπροστά μου σκοτεινιάζαν καί δὲν ξεχώριζαν μεταξὺ τους...

Θέληνα νά φωνάξω, νά ζητήσω βοήθεια, μὰ ἡ φωνή μου πνιγόταν...

Ἐπαφα πειὰ νά σκέφτωμαι.. νά καταλαβαίνω...

Κι' ἔπειτα τίποτε πειὰ... Ἐνα μαῦρο σκοτάδι...

* * *

Ὄταν ἄνοιξα πάλι τὰ μάτια μου, εἶδα ὅτι θρισκόμουν στὴν κάμαρή μου, στὸ κρεββάτι μου. Μιὰ ἀγνωστη γυναίκα, μιὰ νοσοκόμα, μὲ παράστεκε...

Μόλις μὲ εἶδε ν' ἀνοίγω τὰ μάτια μου, χαμογέλασε ἑλαφρὰ καί μ' οὖ εἶπε:

— Εἰσθε τώρα καλύτερα, κυρία ;

Θέλησα νὰ μιλήσω, νὰ ρωτήσω τί εἶχε συμβῆ, μὰ ἐκείνη μ' οὖ ἔγνεψε, χαμογελώντας πάντα νά σωπάσω...

Κ' ἡ σκέφι μου σιγά-σιγά ἀρχισε νά ξεκαθαρίζη... Καταλάβαινα πὼς εἶχα λιποθυμήσει τὴν ὥρα πού θρισκόμουν στὸν ἐξώστη, μὰ τί εἶχε συμβῆ κατόπιν, πόσες ὧρες, πόσες ἡμέρες ἢ καί πόσες βδομάδες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη;

Μὰ ἐνοιωθα τὸν ἑαυτό μου πολὺ ἐξαντλημένο κι' αὐτὴ ἀκόμα ἢ προσπάθεια πού κατέβαλλα γιὰ νά σκεφθῶ, μὲ κούραζε. Κι' ἕνα εἶδος νάρκης μὲ κυρίευε πάλι, πού μ' ἀναγκαζε νά ξανακλείω τὰ μάτια μου.

Σὲ κάποια στιγμή, συλλογίστηκα συγγρόνως τὸν σύζυγό μου καί τὸν Μωρίς.

Μὰ πού ἦταν λοιπὸν ὁ σύζυγός μου;... Ἐπρεπε νά ρωτήσω νά μάθω... Μήπως εἶχε καταλάβει τὰ πάντα καί εἶχε φύγει, μὲ εἶχε ἀφήσει ;...

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου, γιὰ νά ρωτήσω τὴ νοσοκόμο... Μὰ εἶδα τότε στὴ θέσι της τὸν βαρῶν ντὲ Νιθέρ νά μ' οὖ χαμογέλα μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἀγάπη.

— ὦ! μὰ γιατί φαίνεταν τόσο ἀδύνατος, τόσο καταβεβλημένος κι' αὐτός ;

Τί τοῦ εἶχε συμβῆ ;

Προσπάθησα νά τοῦ χαμογελάσω κι' ἐγὼ καί τότε αἰσθάνθηκα τὸ χέρι του νά πιάνη τὸ δικό μου καί νά τὸ χαϊδεύη μὲ ἀγάπη...

— Ζάν ! ψιθύρισα.

— Σούτ ! ἔκανε ἐκεῖνος. Μὴ μιλάς !... Μὴν κουράζεσαι, ἀγάπη μου... Αὔριο πού θὰ εἶσαι καλύτερα, θὰ μπορῆς νά μιλήσεις...

Θεέ μου! Μὰ ἤμουν λοιπὸν τόσο ἀρρωστή;... Ἐγὼ ὡστόσο δὲν εἶχα καταλάβει τίποτε... Δὲν εἶχα καταλάβει τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα λήθαργο μέσα στὸν ὁποῖο εἶχα θυιστῆ κι' ὁ ὁποῖος συνεχιζόταν καί τώρα, μὲ διακοπὲς ὁμως...

Ἄποκοιμήθηκα πάλι κάνοντας τις σκέψεις αὐτές... Τώρα ὁμως ὁ ὕπνος μου δὲν ἦταν πειὰ βαρὺς καί σκοτεινός σάν τὸν θάνατο. Ὄνειρα, θυλὰ καί μετατρέπον τὸν ἐτάραζαν καί μέσα στὰ ὄνειρα αὐτὰ ξεχώριζα δυὸ πρόσωπα, τὸν σύζυγό μου καί τὸν Μωρίς... Πότε μὲ καλοῦσε ὁ ἕνας καί πότε μὲ καλοῦσε ὁ ἄλλος, κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα ποιὸν ν' ἀκολουθῆσω...

Ὄταν ξύπνησα πάλι, ἐνοιωσα τὸν ἑαυτόν μου πολὺ καλύτερα καί τὴν σκέφι μου πρὸ διαυγῆ... Μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ἔπαιζε ἀπάνω στὰ σεντόνια μου κι' ἀπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς πού ἐμπαινε στὴν κάμαρή μου κατάλαβα πὼς ἦταν πρῶι.

Ἡ νοσοκόμος ἦταν πάντα ἐκεῖ κοντά μου χαμογελαστή.

— Ἄ! σήμερα μπορεῖτε πειὰ νά μιλήσετε, μ' οὖ εἶπε. Τώρα πειὰ κάθε κίνδυνος πέρασε... Ἡ περασμένη νύχτα ἦταν ἡ τελευταία κρίσιμη τῆς ἀρρώστειας σας.

— Μὰ πόσον καιρὸ εἶμαι στὸ κρεββάτι ; ρώτησα ἐγὼ ξαφνιασμένη.

— Ὀκτὼ μέρες !

— Ὀκτὼ μέρες!... Κι' ἐγὼ πού νόμιζα πὼς μόλις δυὸ μέρες ἤμουν ἀρρωστή !...

— Ποῦ εἶνε ὁ σύζυγός μου ; ρώτησα.

— Εἶχε μείνει ὅλη τὴν νύχτα κοντά σας καί μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας ἀποσύρθηκε στὸ διπλάνο δωμάτιο γιὰ ν' ἀναπαυθῆ λίγο. Ὅλες αὐτὲς τίς νύχτες τῆς ἀρρώστειας σας τις περᾶσε ἀγρυπνός κοντὰ σας καί τώρα ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ἀναπαύσεως γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσῃ κι' αὐτός.

— Μὰ πὼς ἀρρώστησα ;

— Ὁ σύζυγός σας σὰς θρῆκε, πρὸ ὀχτῶ ἡμερῶν, λιπόθυμη καί παγωμένη στὸ μπαλκόνι τῆς κάμαρῆς σας... Μόλις σὰς μ' ἔφερε στὸ κρεββάτι καί φώναξε τὸν γιατρό, ὁὖς παρουσιάστηκε δυνατὸς πυρετὸς πού μόλις χθὲς σὰς ἀφῆσε... Τώρα, πού εἰσθε πειὰ καλά, δὲν σὰς κρύβω ὅτι κινδυνεύσατε... Ναι... Οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀπελπισθῆ σχεδόν... Μὰ ὁ σύζυγός σας σὰς ἔσωσε μὲ τὴν ὑπέροχη ἀφοσίωσί του...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ὁ βαρῶν ντὲ Νιθέρ παρουσιάστηκε...

Θαρρεῖς πὼς ἔλαμπε ὄλος ἀπὸ τὴ χαρὰ του...

Ἐκείνη τὴ στιγμή μ' οὖ φάνηκε ὡραῖος, νέος, γοητευτικὸς καί κάθε ἄλλη εἰκόνα ἔσβυσε στὰ μάτια μου κι' αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ Μωρίς.

Ἡ νοσοκόμος σηκώθηκε ἀμέσως καί, καθὼς τοῦ παραχωροῦσε τὴν θέσι της τοῦ εἶπε:

— Μὰ ἐσεῖς, κύριε βαρῶν, δὲν κοιμηθήκατε οὔτε μισὴ ὥρα...

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρρωστός, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος γελαστός.

Καί προχωρῶντας πρὸς ἐμένα μ' οὖ ἔσφιξε τὸ χέρι καί συγχρόνως ἔσκυψε κι' ἀπόθεσε ἕνα φιλίμ αὖς μαλλιὰ μου.

— Λοιπὸν, εἰσαστε πρὸ καλά, ἀγαπημένο μου παιδί ; μ' οὖ εἶπε.

— Ναι... Ἐτσι μ' οὖ φαίνεται, ψιθύρισα κι' ἐγὼ.

Καί, ἔτσι ἀυθόρμητα τράβηξα τὸ χέρι του καί τὸ ἔφερα στὰ χεῖλή μου.

Τὸν κύτταξα τότε καί εἶδα ἕνα δάκρυ νά λάμπη στὰ μάτια του...

Μὰ γιατί λοιπὸν ἔκλαιγε;... Τὸν ἔκανε τόσο εὐτυχημένο αὐτὴ ἡ μικρὴ ἐκδήλωσις τῆς εὐγνωμοσύνης μου γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του ;

Ἡ σκέψεις μου μὲ βασάνιζαν καί μὲ πλημμύριζαν ἀνισχία.

Ὄλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ σύζυγός μου δὲν ἔλειψε οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντά μου. Οὔτε γιὰ νά γευματίσῃ δὲν θέλησε νά φύγη λίγα λεπτά, μὰ εἶπε καί τὸν σεργίρισαν στὴν κάμαρή μου.

Μοῦ μιλοῦσε τρυφερά, χωρὶς ὁμως νά μὲ κουράζῃ, μ' οὖ διηγόταν διάφορα χαριτωμένα ἀνέκδοτα καί μ' οὖ ἔδινε, σάν στοργικὴ μητέρα, ὁ ἴδιος τὰ φάρμακά μου.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἦρθαν καί μὲ εἶδαν καί οἱ γονεῖς μου ἔκλαιγαν οἱ δυστυχημένοι ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, καθὼς μὲ ἔβλεπαν ἐκτὸς κινδύνου πειὰ...

Σὲ λίγο ἦρθε καί ἡ Πεπίτα... Ἐξυπνη καθὼς εἶνε δὲν ἀργησε νά ἀντιληφθῆ τὴν ἀγάπη καί τὴν ἀφοσίωσι τοῦ συζύγου μου καί σὲ μιὰ στιγμή πού ἐκεῖνος βγῆκε ἔξω, ἔσκυψε καί μ' οὖ εἶπε μὲ σοβαρότητα:

— Εἰσαι εὐτυχημένη, Τζουλιάννα!... Βρῆκες τὸν ἀνθρώπο πού σοῦ ἀξιζε...

Ἐκεῖνος ἔλεγε ἕνα φιλίμ καί μ' οὖ ἀξιζε... Ὁ βαρῶν ντὲ Νιθέρ ἀξιζε χίλιες φορές περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀμυαλα παιδαρέλια πού μ' αὖς φλερτάρουν καί μ' αὖς ἀκροεχοῦν σάν σκιές μ' αὖς γιὰ νά μ' αὖς ἀφήσουν μόλις ἰδοῦν μιὰ ἄλλη γυναῖκα πρὸ ὠμορφῆς ἀπὸ μ' αὖς.

Καί, μὲ σιγανὴ φωνή, ἔπρόσθεσε:

— Ἀλήθεια, εἶδες τὸν Μωρίς ;

— Ναι, τῆς ἀπάντησα ἐγὼ πού τὸν εἶχα ξεχάσει πειὰ ἐντελῶς.

— Καί τί ἐντύπωσι σοῦ ἔκανε ;

Ἐγὼ ἔμεινα σιωπηλή. Τότε ἡ Πεπίτα μ' οὖ εἶπε χαμογελώντας:

— Τί νά σοῖ πῶ, Τζουλιάννα μου;... Δὲν θέλω νά σὲ δυσαρεστήσω, μὰ μ' οὖ ἀρέσει πάντα νά εἶμαι εἰλικρινής... Ἐμένα δὲν μ' οὖ ἄρεσε καθόλου... Μ' οὖ φάνηκε σάν μιὰ ρομαντικὴ δεσποινίς πού τὴν ἔκαναν ὑπολοχαγὸ... ὦ! δὲν ταιριάζουν τέτοιαι σὲ μ' αὖς τίς γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας.

Δὲν ἔξερω γιατί, τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Πεπίτας μ' οὖ εὐχαρίστησαν ἑξαιρετικὰ.

Καί σάν νά τὸ κατάλαβε αὐτό, ἡ καλή μου φίλη, ἔπρόσθεσε:

— Ἐπειτα ἐσοῦ ἔχεις τὸν ἀπόλυτό σου!... Εἶν' ὁ πρὸ τέλειος τζέντλεμαν πού γνώρισκα στὴ ζωῆ μου... ὦ! μακάρι κι' ἐγὼ νά εἴχῃκα ἕναν τέτοιο ἀπόλυτο.

— Καί τὸ τελευταῖο σου φλέρτ, τί γίνηκε; τὴ ρώτησα χαμογελώντας.

— ὦ! πᾶει κι' αὐτός... Τὸν βαρέθηκα καί τὸν ἀφῆσα... Τί τὰ θελεῖς, πρῆπει νὰ δᾶλω κι' ἐγὼ μυαλο καί νά παντρευθῶ, γιατί μ' οὖ φαίνεται πὼς ἂν ἐξακολουθῆσω τὸν δρόμο πού ἔχω πάρει, δὲν θὰ παντρευθῶ ποτέ...

(Ἀκολουθεῖ)